

nhớ đến lão Thọ. Có lẽ oan hồn của lão đã hiện về.

Một chiến xa sơn đen chúi chũi bò ra giữa đường. Con đường phía trước rất hẹp, hai bên là ruộng đầy nước, Tôkarin không còn cách nào hơn ngừng lại. Và lại, hẳn không có lý do bỏ chạy. Hẳn chỉ bực mình vì trung ương R.U. đã sai lầm. Hoạt động ở ngoại quốc, người điệp viên đặt cuộc đời của mình vào kế hoạch của Trung ương. Đi sai một nước cờ, tính làm một chi tiết là chết.

Bị thẳng gặp, xe dịp nghiêng ken két. Trời đã sáng rõ. Ở chân trời, nổi lên một đám mây hồng phơn phớt. Tuy nhiên, sương mù còn dày đặc. Những tầng sương trắng xóa nổi bồng bênh trên mặt ruộng, và bay từ từ trên đường nhựa, tạo cho cảnh vật một sắc thái độc đáo và lạ lùng.

Tôkarin chưa kịp xuống xe thì từ ngôi nhà nhỏ bên đường chạy vụt ra một quân nhân tay cầm súng máy. Nhận ra số ngoại giao đoàn, người này đứng lại, đeo tiêu liên lên vai, rồi tiến tới trước mặt Tôkarin.

— Chào đại úy. Đại úy đi đâu vào giờ này ?

Tôkarin bắt đầu hoàn hồn. Đeo súng vào vai, người lính đã coi hẳn là bạn, là đại úy Mỹ thực thụ. Hẳn bèn đáp, bằng tiếng Mỹ trơn tru và đúng giọng học trong trường điệp báo Kuchinô :

— Về Sài gòn.

Người lính lắc đầu :

— Không được đâu. Xin đại úy chờ ở đây một lát rồi hãy đi. Phía trước có cuộc hành quân.

Người lính không hiểu tiếng Anh nhiều nên

khi Tôkarin liền thoáng đáp lại, chỉ nhe răng cười. Tôkarin rõ máy, toan phóng đi, thì người lính xua tay. Tuy người lính vẫn giữ thái độ nhã nhặn, hầu như thân thiện, Tôkarin lại chột dạ. May thay một thiếu úy trẻ tuổi từ trong đồn canh bước ra. Viên thiếu úy này nói tiếng Anh khá lưu loát :

— Đại úy về Sài gòn về việc riêng hay công ? Sở dĩ tôi tò mò vì cuộc hành quân lục soát cách đây 5 cây số chưa chấm dứt, mọi xe cộ đều bị chặn lại. Tôi sợ đạn lạc, gây nguy hiểm cho đại úy.

Tôkarin mỉm cười :

— Không hề gì. Dầu nguy hiểm, tôi cũng phải đi.

Nói đoạn, Tôkarin rút chứng minh thư ra. Trên tấm thẻ lát-tích, chức vụ của Tôkarin đã được ghi rõ : sĩ quan tình báo thuộc bộ tư lệnh cố vấn. Viên thiếu úy hỏi thêm :

— Đại úy đi công vụ ?

Tôkarin nhún vai đáp :

— Vâng. Bộ tư lệnh gọi tôi về gấp. Lẽ ra, tôi đáp máy bay, nhưng không kịp.

— Tại sao đại úy không mang tài xế ?

Câu hỏi bất ngờ làm Tôkarin choáng váng. Viên thiếu úy, chỉ huy đồn canh, đã có một trí nhận xét tinh tế. Quân nhân trung cấp ít khi lái xe một mình trên đường dài trên một trăm cây số. Phương chi lại đi công tác. Một lần nữa, Trung ương R.U. đã sơ hở : dùng lý lão Thọ phải giả làm tài xế, rồi dọc đường thủ tiêu cũng chưa muộn.

Tuy nhiên, Tôkarin không đổi sắc diện. Trong

trận chiến tranh lạnh ở Âu châu, nhất là ở thành phố Bá Linh, nhiều nhân viên do thám đã mất mạng một cách oan uổng và thảm thương, vì tài mật, tỏ vẻ sợ sệt trước một câu hỏi đột ngột. Tokarin bèn đáp lại bằng nụ cười tươi tắn, nụ cười đã lòi cuốn hàng trăm đàn bà trong đời :

— Ô, tài xế uống rượu say mèm, chưa dậy. Và lại, tôi thích lái xe một mình để hưởng khí trời mát mẻ, và nhìn ngắm phong cảnh dọc đường. Tôi mới qua đây, chưa có dịp về thăm vùng quê. Đường về Sài Gòn rất an ninh, theo tôi chẳng có điều gì đáng ngại.

— Tôi hoàn toàn đồng ý với đại úy. Tuy nhiên, tôi không muốn đại úy gặp trực trực dọc đường. Dầu tôi để đại úy đi, lát nữa sẽ có người khác giữ lại. Là quân nhân, tôi có bổn phận thi hành lệnh trên. Nếu đại úy cần về gấp, tôi sẽ điện thoại ngay cho bộ tư lệnh. Đại úy thuộc phòng nào ở Sài Gòn ?

Bồ hơi lấm tấm trên cổ Tokarin. Hắn bèn tìm kế thoái lui :

— Phòng 2, như thiếu úy đã biết. Nhưng thôi, giờ này văn phòng chưa làm việc.

Viên thiếu úy đơn đả :

— Không sao. Tôi sẽ liên lạc với ban thường trực. Xin lỗi, quân số của đại úy bao nhiêu ?

Như cái máy, Tokarin móc chứng minh thư ra lần nữa. Dĩ nhiên, đó là chứng minh thư giả. Quân số của hắn cũng giả. Ban thường trực ở Sài Gòn sẽ phăng ra trong vòng 5 phút. Song hắn không thể từ chối. Hắn chỉ còn một hy vọng mỏng manh : hạ sát viên thiếu úy.

Tokarin xuống xe, chậm rãi theo viên thiếu úy vào đồn gác. Trong đồn, cả thảy có 3 người. 3 người đối với Tokarin chỉ là trò đùa. Nếu không gặp trở ngại, hắn có thể thanh toán trong vòng 60 giây đồng hồ ngắn ngủi.

Tiếng chuông điện thoại reo lạnh lạnh. Cầm ống nghe, viên thiếu úy nhoẻn miệng cười với Tokarin. Trong khi ấy, Tokarin bật lửa châm thuốc lá. Câu nói của viên thiếu úy làm tim Tokarin nóng lại, như ngọn lửa của cái quạt máy Zip-pô được dùng lần đầu tiên :

— Đại úy đi được rồi. Cuộc hành quân đã kết thúc.

Không đợi nhắc lại, Tokarin cho máy nổ. Chiếc chiến xa kếp sù từ từ lái sang bên, khuất vào lùm cây rậm rạp. Tokarin đạp lút ga xăng. Xe dip chồm lên phía trước.

Mặt trời bắt đầu ló dạng ở hướng đông. Cuộc phiêu lưu của Y-739, tinh hoa của sở Gián điệp R. U. Số Viết bắt đầu.

..

Trần Hình lão đảo ngồi dậy trong bóng tối.

Hắn ngồi yên như thế rất lâu. Bên cạnh hắn, người đàn bà trở mình, nói ú ớ. Những cái lò so nhào nhoét của cái giường cũ lại trên lên tiếng cọt kẹt náo nùng.

Mùi ẩm mốc xông vào mũi Trần Hình. Hắn đã quen với mùi khó tả này từ lâu. Nhắm mắt lại, hắn vẫn có thể hình dung ra đồ đạc trong phòng. Đó là một gian phòng tường ngăn bằng ván mỏng, dán giấy báo chi chít, mà người ta thường gặp trong những nhà ngủ rẻ tiền ở Chợ Lớn. Một cái

tủ đứng võ gương, nắm ủ rũ trong góc, thỉnh thoảng lại bị đàn chuột nghênh ngang mở ra đóng lại giữa tiếng chín chít điếc tai. Kề sát tủ là cái bàn mộc ám khói. Trần Hình vẫn ngồi viết trước cái bàn cấu bàn ấy. Trên bàn, vút la liệt nào bàn chải đánh răng, sà phòng thơm, thuốc hắc lào, dao cạo, khăn mặt đen dũi và rách từng mảng lớn. . .

Đối diện bàn viết, cái giường gỗ lò so của Trần Hình nằm thườn ra trong dáng điệu kệch cỡm và dĩ thõa. Đời sống của Trần Hình là cái giường này. Hễ về đến phòng chưa kịp cởi áo, hắn đã nằm vật lên giường.

Trần Hình dằng háng rồi nhỏ bẹt bãi nước bọt lớn xuống sàn gác. Uể oải, hắn bật đèn lên.

Ngon đèn một trăm nến không có chao chiếu xuống căn phòng nghèo nàn một màu vàng tro trên và buồn rầu. Chói mắt, người đàn bà thức dậy, buông ra, giọng khê nặc :

— Trời ơi, dậy gì sớm thế ?

Trần Hình văng tục xong rồi nói :

— Dậy sớm thì thấy kệ người ta.

Thiếu phụ úp mặt vào tường, để lộ cái lưng trần trơn ướt mồ hôi :

— Nếu anh đi đâu sớm thì chịu khó tắt giùm cái đèn một tí. Tiền ăn hết rồi. Trưa nay, em đợi anh về rồi cùng đi ăn, nghe « cung »

Trần Hình muốn nhỏ vào cái lưng phì nộn ấy để biểu lộ sự khinh miệt. Hắn chán đàn bà lắm rồi. Vì đàn bà chỉ làm hắn nghĩ đến tiền.

Vuôn vai, hắn tiến vào buồng tắm. Gian phòng thê lương này có cái tiện nghi đáng quý là gồm cả chỗ tắm rửa và nấu nướng. Mọi ngày, hắn dậy

rất muộn. Có khi thiên hạ đã ăn cơm trưa mà hắn còn ngáy pho pho trên giường. Nhưng hôm nay thì khác.

Hắn phải dậy thật sớm vì sắp có tiền. Chưa bao giờ tờ giấy bạc đối với hắn lại thân thiết và quý giá bằng bây giờ. Đã lâu, hắn chưa kiếm được đồng nào. Con đường tải thuốc phiện lậu từ Ai Lao về đã bị chặn, bè bạn bị xộ khám, hoặc lần lượt bỏ nghề, Trần Hình bị tuyệt đường làm ăn. Nghề tay phải của hắn là bảo tiêu hàng lậu. Vùng biên giới gồm toàn rừng rậm và núi cao đối với hắn chỉ nhỏ bằng cái mù soa hỉ mũi. Hắn nhớ từng hốc cây, từng giòng suối, khi bị săn bắt hắn có biệt tài trốn thoát như ma trời. Song tình hình chiến tranh đã xô hắn vào cảnh thất nghiệp.

Hắn muốn đổi nghề, nhưng không biết chọn nghề nào, vì trên thực tế hắn chỉ quen cuộc sống đi khuya về tắt. Từ căn nhà sang trọng, trang hoàng toàn đồ gỗ đắt tiền, dao nĩa bằng bạc, và ly uống rượu pha lê thượng hạng. Trần Hình phải dọn xuống gian phòng ọp ẹp này trong hẻm Trần Hưng Đạo.

Từ nhiều tháng nay, hắn thêm điều á phiện. Loại á phiện nguyên chất, nở phồng trên ngọn đèn dầu lạc, mùi thơm kỳ lạ tỏa đầy, quện vào da thịt, giường chiếu. Hắn thêm một cốc huyết-ky pha sô-da, bập bênh một viên đá vương vức. Màu rượu vàng hồ phách, uống vào ruột gan láng láng, thời gian như đọng lại. Hắn lại thêm ánh đèn đỏ nhạt của tiệm nhầy, ánh đèn xanh dịu của những căn phòng gắn máy lạnh khách sạn ở đường Tự do, với người đàn bà căng cứng, kêu gọi như đào chiếu bóng.

Hắn thèm mọi thứ. Vì hắn đã hết tiền. Ba tháng nay, hắn không có tiền trả tiền phòng. Cho đến cách đây hai hôm.

Trần Hình vục mặt vào chậu nước lạnh cho được tỉnh hẳn. Hàng trăm con vật lặn tẩn đùa nhẩy trong nước. Hắn không nghĩ đến nước bẩn mà chỉ nghĩ đến sự mát rượi làm tinh thần hắn sáng khoái và lạc quan. Cách đây hai hôm, hắn đang nằm khàn trên giường, đọc đi đọc lại cuốn truyện kiếm hiệp rẻ tiền thì nghe tiếng gõ cửa. Như thường lệ, hắn cất giọng khàn khàn :

— Vào đi, còn gõ gì nữa.

Trần Hình định ninh là ông chủ nhà đến rêu tiền, hoặc một cô bạn gái vừa mất việc trong xóm yên hoa đến tâm tình vụn. Nhưng người đến thăm hắn lại hoàn toàn xa lạ. Đó là một thanh niên Tây phương, tóc hung hung, trông mắt xanh biếc trông như người Mỹ.

Người lạ bước vào, cử chỉ thân mật như quen hẳn từ lâu. Và không đợi hắn mời, người lạ lẳng lặng khóa cửa, ngồi xuống cái ghế gỗ sọc sọc, bắt đầu nói một hơi. Người lạ biết rõ về Trần Hình không sai một li. Trần Hình rùng mình khi nghe người lạ gọi lại quá khứ, khi hắn còn là một thanh niên lai Pháp cường tráng, phục vụ trong quân đội viễn chinh, và chuyên về ngành tình báo.

Tiếng cười của người lạ nổi lên trong căn phòng vắng :

— Tôi đã biết hết về anh. Trước khi đến đây, chúng tôi đã nghiên cứu, điều tra và phối kiểm kỹ càng. Nếu anh chưa tin, để tôi nói thêm một vài chi tiết nữa. Anh sinh tại Hưng yên, cha anh là thượng sĩ Lê dương, tử trận bên Trung hoa, mẹ

anh đã theo người khác, khi anh được 3 tuổi. Anh được đưa vào viện mồ côi Hàng Bọt ở Hà nội. Đến năm 10 tuổi, anh trốn ra ngoài, kiếm ăn một mình. Hàng ngày, anh lang thang trong chợ Đồng xuân, làm đủ nghề, bán báo, khuân hàng, ăn cắp, cướp giật. Cho đến ngày anh gặp một cặp vợ chồng người Pháp. Anh muốn tôi kể lại tên người ấy không ?

Trần Hình lắc đầu lia lịa :

— Thôi, đủ rồi. Bây giờ, ông muốn gì ?

Người lạ lạnh lùng nói tiếp :

— Quá khứ định đoạt cho tương lai, trước khi nói chuyện tương lai với anh, tôi phải mở xẻ quá khứ thật tường tận. Vợ chồng người Pháp này mang anh về nuôi, và đổi tên anh là Rônê. Rônê... cái tên này đã lừng lẫy một thời. Cha nuôi của anh là đại úy Phòng Nhi trong quân đội Pháp. Nói gót cha, anh trở thành nhân viên Phòng Nhi.

Về nghề nghiệp, anh khá giỏi. Song anh chuyên buôn lậu hơn là chuyên tình báo. Cha nuôi anh thiệt mạng phi cơ. Anh nghiễm nhiên được Phòng Nhi tin dùng. Nhưng họ không thể tin dùng anh mãi. Vì anh là người đàn ông bất trị, tiêu tiền như ông vua dầu hỏa. Phòng Nhi sẵn sàng làm nợ cho anh trong thời gian chiến tranh, tình hình bất ổn, đang cần những nhân viên ham chơi mang hai giòng máu như anh.

Song chiến tranh chấm dứt, Phòng Nhi đành phải bỏ rơi anh. Nếu anh đúng đắn, họ đã đưa anh vào hoạt động bí mật. Họ bỏ rơi anh một cách tàn nhẫn. Mất việc ở Phòng Nhi, anh lao đầu vào nghề buôn lậu. Một năm sau, anh thất nghiệp. Bây giờ,

anh đang cần tiền, anh đang cần rất nhiều tiền. Anh đang cần tiền như đất hạn cần mưa rào.

Lưỡi khô rát, Trần Hình hỏi :

— Thưa, ông là sĩ quan Phòng Nhi vừa từ Ba lê tới ?

Người lạ cười ròn rã :

— Anh thấy tôi nói tiếng Pháp nên tưởng tôi là sĩ quan Phòng Nhi. Thong thả, đừng nóng ruột. Khi cần nói, tôi sẽ nói anh biết. Giờ đây, tôi đang nói về vấn đề tiền. Anh còn thiếu ba tháng tiền nhà. Anh còn nợ của ông chủ nhà trọ ba ngàn đồng nữa. Người yêu của anh lại muốn sắm một bộ cánh tươm tất để về quê thăm cha mẹ.

Trần Hình nuốt nước bọt, nhìn người lạ bằng cặp mắt bán tín, bán nghi, thì người lạ thản nhiên nói tiếp :

— Nếu anh không kiếm đủ tiền trang trải cho ông chủ, anh sẽ bị tổng cổ ra đường. Vậy anh muốn có tiền không ?

Trần Hình lắp bắp :

— Muốn.

Người lạ cười khẩy :

— Bao nhiêu ?

— Bao nhiêu, tôi cũng nhận. Tuy nhiên... tôi cần biết ông là ai, ông muốn tôi làm gì..

— Hà, hà, anh tò mò quá. Tôi rất ghét những kẻ tò mò. Tôi chỉ ra bọn người cầm miệng như hến. Muốn kết giao với tôi, anh phải học tinh cầm miệng. Anh có tật xấu, bỏ lỏ ba la, có tiền thì rượu chè be bét, chuyện gì cũng phun ra hết. Sở dĩ tôi biết rõ về anh vì cái tinh trống trải ấy.

— Vâng, từ nay tôi xin kín miệng.

— Như vậy thì được. Tôi thân chinh đến đây để giúp anh thanh toán công nợ. Không những thế, tôi còn có thể giúp anh thuê một căn nhà dàng hoàng, và sắm một chiếc xe hơi mui sập để chiều chiều đi hóng mát trên xa lộ với những cô nhân tình trẻ măng nữa. Thế nào, Rờnê anh chịu ký cả hai tay chưa ?

Trần Hình trở mắt trong thái độ kinh ngạc, sợ sệt và kính phục. Người lạ bèn nói, giọng ôn tồn :

— Tôi biết là anh bằng lòng. Vả lại, có kẻ nào sắp chết đuối lại không muốn được vớt lên, phải không anh ? Tôi sẵn sàng giúp anh, song chẳng đòi anh phải làm gì khó khăn. Đây này..

Trần Hình lắng tai nghe người lạ nói bằng giọng rất nhỏ. Mặt hần nóng ran như ngời gần bếp lửa.

Rồi hai ngày trôi qua.

Trần Hình lấy nước vuốt lên mái tóc dài. Hần chép miệng khi nhìn thấy trong gương treo trên la-va-bô khuôn mặt bầu bĩnh và dĩ trai của hần. Trạc bốn mươi, Trần Hình có một thân hình đồ sộ, và cái duyên dáng của những kẻ mang hai giòng máu trong người. Mặc dầu cuộc sống trác táng đã tàn phá hết hai phần ba, Trần Hình vẫn chưa mất cái phong độ lạnh lùng của con người đã quen với nguy hiểm. Thịnh thoảng trên bộ râu mép vênh lên một cách ngạo nghễ, và cái mũi mềm nhũn của võ sĩ quyền Anh, người ta có thể bắt gặp một tia mắt sắc như dao, trông như Trần Hình nhìn ai thì nhõn tuyến của hần đủ sức cứa da thịt người ấy chảy máu.